

Találka egy belvárosi kávéházban

Délután 5 óra van. Szürke felhők az égen, belőlük az eső úgy esik, mintha dézsából öntenék.

Szőke, hullámos hajú, markáns arcú nő ül egy 5. kerületi kávéházban. Előtte egy csésze forró gyümölcs tea és némi sütemény. Eltöprengve nézi a zuhogó esőcseppeket, körülötte az emberek elég feltűnően nézik, inkább bámulják őt, a népszerű színésznőt, Hegyi Barbarát.

Kissé kényelmetlenül érezheti magát a sok kíváncsiskodó szempár kereszttüzeiben, de próbál higgadtan viselkedni. Nem is a körülötte lévő emberek zavarják, inkább vár valakire, azért tűnik izgatottnak, felindultnak a jól öltözött híresség.

Nem kell sokáig várakoznia, hiszen az ajtón belépő idegen hölgy egyenesen az ő asztala felé veszi az irányt. Hosszú, abroncsos reformkori ruhában vonul végig az asztalok között, kezében csipkés esernyőt tartva. Nem kis feltűnést kelt ódivatú, hétköznapiak nem nevezhető ruhájában. Megvetéssel figyelik őt, háta mögött mormolás hallatszik ódon öltözéke miatt. Senki sem ismer rá a XIX. század legszebb és legtehetségesebb színésznőjére, Jókai Mór feleségére, Laborfalvy Rózára.

Barbara elésiet, kézcsókkal üdvözlí „kolléganőjét”. Megilletődötten telepednek le az egyik asztalhoz.

-Hogyan utazott, Róza asszony?

-Kedvesem, nem nekem való ez az újfajta városi élet. Egy hintót nem lehet látni az utcákon, engem az úgynevezett „biztonsági öröm” egy alacsony, autónak hívott készülékbe ültetett be. A vonatról inkább ne is beszéljünk. Elképedve vettem tudomásul, hogy az embernek a poggyászát saját magának kell végigcipelnie a peronon. Hiába, már a vasút sem olyan, mint István barátomé volt. Mesélj magadról kedvesem, mit játszottok éppen?

-Tessék elképzelni, éppen az Aranyembert! Hét órától van a premier. Szereztem önnek is jegyet, asszonyom. Eszenyi Enikő rendezí, színházunk igazgatónője, ő írta át a regényt drámává is.

-Ó, ha ezt az uram megérhette volna, angyalom! Nagyon kíváncsi vagyok rá. Jaj, amikor megláttam a nézőtéren az én Móromat! Azt hiszem, a lélegzetem is elállt egy pillanatra. Magával ragadó volt abban a gyönyörű fekete öltönyben. Amikor odajött hozzám, s én tüzhettem ki a szíve fölé a kokárdát, már tudtam, hogy megpecsételődött az egész életem. Ott, a Bánk bán előadásakor -idézi fel régi emlékeit meghatottan Thália papnője. -Isten nyugtassa szegényt. Mondd csak, drágám, a te párod is színházi ember?

-Mondhatni, inkább énekes-zeneszerző. Ne haragudjon, de már 6 óra van. Hamar elszaladt az idő, indulnunk kell, az első színben már jelenésem van.

-Hát akkor siessünk, kislányom.

Egymással karöltve sétálnak ki az épületből, a furcsa páros után mindenki megfordul. Az eső elállt. A kék égen szivárvány látszódik a zsúfolt utca felett. Távolodó alakjuk látszik az októberi napsütésben.

Szepesi Nóra 8.b